

LA MEVA TARRAGONA

La mar sospira, tremolant lleument,
somnia melangiosos en capvespres daurats,
i les ones blaves, missatgeres del temps,
s'emporten els records molt lluny.
Màgia d'un camp per sempre perdut,
saba vital de generacions
que gaudien tastant de la ubèrrima terra
els millors tresors per Natura oferts.

Quimeres resoltes en batalles perdudes,
fruit del llamp cegador d'arrauxada essència,
que marcaren solcs de divina grandesa
perdurant en el temps, immutables i eternes.
Impuls essencial marcat pel destí,
nascut de l'afany d'una immortal glòria
clos dins la pedra que els anys van desfent,
sens pietat ni temor i el vent arrossega.

Primavera constant de rebrots entendrits
ofegats per calitges d'aliena faïçó,
estols d'ocells pobladors de rambles
niant sense enuig en callats monuments.
Reguitzell de carrers medievals i moderns
adormits en sopors d'inefables carícies,
o vibrant sota un cel lluminós i serè
que el cerç esbandeix d'industrials impureses.

L'esperit joiós d'ancestrals plaers
regalima en jorns de caire festiu,
que empeny multituds anhelants d'emoció
per veure castells, inassolibles potser.
Contrada acollidora de varis tarannàs,
oberta tostems al cultural alè,
fruit immarcescible que guia les petjades
que t'han de conduir al port desitjat.

I per sobre del cúmul de divagacions,
asserts i esperances sentides per tots,
entre el cel i el mar, dalt d'un vell turó,
como joiell nacrat, dorm Tarragona.